

JEROEN OLYSLAEGERS

Wat hier nog aankomt is onbelangrijk. De bus, de wildernis, een droom. Er is een meisje dat in haar hoofd zit opgesloten terwijl er iemand op een gitaar speelt en melancholisch zingt. Niemand die weet dat ze daar van houdt. Tegen haar vriendin, ook gekleed in een leren jekker, zegt ze dat ze naar Napalm Death luistert, gewoon omdat ze zeker weet dat die vriendin van haar nog nooit iets van die band heeft gehoord. Waarom liegt ze toch met die t-shirt van een metal band aan waar ze zelf al lang niet meer van houdt? Waarom toch de schijn ophouden? Maar wie weet staat ze er niet bij stil aan dit bushok van hout. Een wat oudere vrouw links van haar denkt eerst aan niets bijzonders, maar die meiden in leder die door het leven stappen alsof het niets is, moeiteloos, bijna dansend, versmachten zelfs de verbeelding, het niets bijzonders, het leven zoals het is, wachtend met een caddie vol met groenten van de markt. En tijd wordt dan toch weer ambetant, godmiljaar. Ze blijft binnensmonds vloeken en sakkeren op het wachten en denkt: ze zien me niet, die meisjes. Hier komt geen bus. Hier zal niets heersen. Hier heerst de pijn van stuk gelopen benen. Dan kijkt het meisje met die legerbottines aan naar de oudere, innerlijke smeulende vrouw, en zegt tegen niemand in het bijzonder dat ze gisterennacht door een droom werd overvallen die haar toonde wat er later voor haar komt.